

l'atracció del mar viu i la bellesa canviant d'un paisatge esmolat, però ric en sensacions, on la combinació de llum, vent i aire marí condiciona el vostre esperit i les vostres accions. És el caràcter escalenc.

En ell hi gravita la pesantor de la història, la magror del paisatge i l'embat esquiu de la mar. L'espècimen tendeix així vers un individualisme aspriu i previsor, allunyat, però, tant de la fredor d'esperit com de l'esgoisme aïllador. La nuesa interior dóna sinceritat, fins als límits d'una certa brusquedat expressiva. L'excés passional es tempera per un tel d'escepticisme, sempre dubitos, i una ironia lúcida i sorneguera, de cua fuetejant, ajuda al viure i a la presa de decisions. Amb aquest entrellat, el nervi interior mai no falla i forja un personatge rebel, però de bon fiar. Hi podeu posar la mà al foc. Tampoc li plauen els dogmatismes, la inflor del llenguatge o de les persones i fuig de les posicions preses a priori i dels convencionalismes ximpls més acreditats. Així el seu tracte és molt agradable i discret, gens estantís, d'una dialèctica afuada i lineal, que es mou sempre dins la naturalitat i l'autenticitat. Si, a més, té el geni artístic, mostra energia i solidesa interior, amb gran tremp personal i originalitat de visió. De nou, la Víctor Català n'és el cas més distintiu i prestigiós. Més encara si tenim en compte que fou dona i a cavall de dos segles (XIX i XX) que visqueren tants sotrats ideològics, històrics i sociològics. Com veieu, l'escalenc és, doncs, més que un món, un veritable món personal ben amarrat a la seva terra i al seu mar.

JOAN BARCELÓ I COLL

